

A büdöstói gyilkos kocsmárosnő

Hát ott vót egy asszony a Büdöstónál. Kocsma vót ottan neki, kocsmát tartott és vendéglőt is ugye, mer' hát arra jártak gyalogosok, meg minden. Hát öregasszony vót, má' nem fiatal, de a' boszorkány vót. Boszorkány vót. Erre rájött egy drótos. Egy öreg drótos. Úgy vótak megbeszélve, hogy a Büdöstónál összetalálkoznak. Az egy ment Kecsőbe, a más ment Telekre, vagy hogy... Elég abbúl annyi, hogy amelyik hamarább odaér, az csináltasson vacsorát. Meg a szállást is intézze el, a büdöstói Hancsával – mer' Hancsának hitták az asszonyt, más nevét nem tudom, csak a keresztnéve Hancsa vót.

Hát elment oda a drótos. Hát kérem szépen, mondja az asszonynak, hogy mi a helyzet.

– Jó – azt mondja –, de a hús nekem – azt mondja – a pincébe' van. Hát gyere le! Oszt segítsel felhozni!

Hát ahogy ment lefele a pincébe... De még őelőtte egy öreg kódús ment oda, hát má' az nagyon öregember vót, át is vót fázva, hát ő is bekéredzkedett oda – de még akkor nem vót ottan senki. Há' mondja neki a Hancsa:

– Hát öreg – azt mondja –, itt – azt mondja – a kemence tetejire feküdjön fel, ott jó meleg lesz, oszt egyen! – adott neki vacsorát is.

Hát az öreg ugye felült csendbe' – de az öreg is valamit sejtett. Hogy elgyött oda a drótos, oszt hitta a drótost, hogy menjen, a pincéből hoznak fel húst. Hát a Hancsa felgyött, de az ember nem vót. Ember nem vót.

Jött a más drótos:

– Há' nem vót itt a cimborám?

– Nem – azt mondja –, még nem gyött ide senki.

Az ember ahogy ment a pincébe, leütte, levágta a nyakát, oszt ő azt a húst étette meg másokkal, akik mentek oda vendégségbe. Hogy az mivel hogy csak egyecskén ment, hát őt nem nagyon kellett vendégelni, neki vót ideje azt elintézni. Az egyik drótost agyonütte. A másik drótos mikor odament: hát nem vót még senki, azt mondja – de már akkor az egyet elintézte ő. A más drótost ő szintén úgy intézte el.

Az öreghez meg elment, oszt hallgatta az öregget, hogy alszik-e? Az öreg nem aludt, ez nem mert aludni, de úgy csinált, mintha legjobban

aludt vóna, horkolt. No jó. Reggel felkeltek, hát az öreg oszt igen szépen megköszönte a szállást meg a kosztot.

– Igen jó meleg vót.

– No, hogy aludt, öreg?

– Jaj, igen jól aludtam! – azt mondja. – El vótam fáradva, el vótam fázva, igen jól aludtam, igen jól megpihentem.

Hát elment. Egy kis idő múlva lóháton gyön rá szembe egy huszárkatona.

– Honnan, öreg?

– Hát innen gyövek – azt mondja – a Búdöstóró’. Itt aludtam – azt mondja. – Áldja meg az Isten – azt mondja – azt az asszonkát, jaj, de aranyos asszon vót! – azt mondja. – Jó melegbe’ aludtam, ahogy lefeküdtem, én csak reggel ébredtem fel – azt mondja.

– Nem vót ott senki?

– Nem tudok semmit, édesem – azt mondja. – Nem tudok semmit, nem tudok – azt mondja. – Nem vót ott senki, én nem láttam senkit.

Akkor elment ez. Megint jött egy másik, az is valami úriféle ember vót. Az is:

– Honnan, öreg?

– Hát itt vótam már megint csak a Búdöstón – azt mondja. – Hát ott aludtam.

– Jól megpihent ottan?

– Jaj, igen jól megpihentem, igen aranyos az az asszony! – azt mondja.

És itt az asszony ment mindég más-más izébe [alakban]. Az öreg megtudta, hogy mi a helyzet. Csak mikor már oszt onnan ő beért a faluba, ő rögtön ment a bíróhoz:

– Hívassa rögtön Tornaljáról a csendőroket! – mer’ így és így van a Búdöstón. – Hancsa az embereket öli agyon!

Hát Hancsa nem is tudta, mikor körül vót zárva. Már onnan kimenekülés – hiába vót boszorkány – nem lehetett. Nem lehetett! Úgyhogy Hancsát megfogták, lábon fogva akasztották fel ott valami fűzfára, és tüzet raktak alatta, úgy égették el Hancsát. Százhárom fejet találtak a pincébe. Koponyát. A csendőrség. Azóta Hancsa kísér ott a Búdöstón. Mai napig is kísér.